

derved stiller sig en Deel anderledes. Det er ikke Skriverspengene til Amtsforvalterne, ikke Dommer- og Skriverforret, ikke det extraordinære Paabud efter Frd. 12te Jan. 1827, som specielt ligned inellem Landdistricterne og Kjøbstæderne, men det er samtlige de i § 1 opregnede Afgifters Totalbeløb, som er Gjenstand for denne Ligning, og herved er den hidtilværende Skattefordeling i det Væsentlige bleven uforrykket.

Et andet Punkt, paa hvilket jeg ønskede at henlede Opmærksomheden, angaaer Lovudkastets § 4, forsaavidt det deri hedder, at ved den aarlige Finantslov skal det bestemmes, hvad der i Landstat efter den nye Matrícul og i den, overeensstemmende med Udkastets § 2, paa Landet faldende Deel af den der ommeldte Ligningskat, tilsammen under Navn af Nysskat skal udredes af Hartforret. Det forekommer mig nemlig, at denne Paragraph, efter dens Affattelse nærmest maatte forstaaes saaledes, at hele Nysskatten, følgerigt ogsaa Landskatten, forsaavidt den ikke gaaer ind under Gammel-skatten efter § 3, maatte betragtes som en foranderlig Skat, hvis Størrelse nærmere skulde bestemmes ved den aarlige Finantslov. Det kan nu vel ingenlunde paastaas, at en saadan Bestemmelse skulde være uforenelig med Ordene i Grundloven; men det turde dog være et Spørgsmaal, om den kan ansees aldeles overeensstemmende med Grundlovens Aand. Naar nemlig Grundloven i § 51 bestemmer, at ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, og det derefter i § 52 fastfattes, at der paa hver ordentlig Rigsdag skal fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, og at Skatterne ei maae opkræves, forinden Finantsloven er vedtagen, saa medføre uden Tvivl disse Bestemmelser, at Skattelovene maae betragtes som en selvstændig Green af Lovgivningen, der ikke kan forandres eller omordnes under selve Budget-

sagen, hvortil Finantsloven maa bygges paa de gjældende Skattelove. Hermed er det nu vistnok ingenlunde i Strid, at Skattelovgivningen kan kunne oplage fluctuerende Skatter, hvis Størrelse nærmere maatte reguleres ved den aarlige Finantslov; thi dette er ingen Forandring af, men kun en nærmere Bestemmelse af Skattelovens Forrifter. Men jeg skjønner dog ikke rettere, end at Grundlovens Bestemmelse om, at ingen Skat maa paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, hviler paa et System, der ikke kan fyldestgøres, medmindre Skattelovgivningen vælger den Vej, saavidt muligt, at bestemme Skatterne til faste Beløb. Navnlige troer jeg, at dette bør foretrækkes, hvor Skattens Natur ikke efter det Niemed, hvori den opkræves, giver nogen særlig Anledning til ved Skatteloven at opstille den som variabel. At Saadant navnligt ikke er Tilfældet med Landskatten, er klart. Det er vel muligt, at det heller ikke har været Meningen, at den i Lovudkastets § 4 omhandlede Deel af Landskatten skulde tabe Charakteren af en fast Skat, og det forekommer mig, hvis jeg ellers rigtigt har opfattet den hviagtede Finantsministers Foredrag, at han igaar udtalte sig derhen, at han ikke var utilbøielig til at gaae ind paa en Endring af Udkastets § 4, saaledes at Landskatten der blev ansøit med et vist bestemt Beløb eller med Henviisning til hvad det beløber efter den gjældende Lovgivning. Tydeligt fremgaaer dette i alt Fald ikke af Paragraphen, saaledes som den nu er redigeret. Hvad jeg har tilladt mig at bemærke, finder iøvrigt og tildeels Anvendelse paa nogle af de i Udkastets § 1 anførte Skatter. Men hvad jeg i Særdeleshed ønskede at gjøre opmærksom paa, er det almindelige Princip, at det turde være meest overeensstemmende med Tanken i Grundlovens § 51, at Skattelovgivningen rettes derhen, at Benyttelsen af variable Skatter saavidt muligt indskrænktes.